

JELENTÉS A NAGYKÁROLYI REFORMÁTUS EGYHÁZMEGYE KÓRHÁZMISSZIÓJÁRÓL

Nagytiszteletű Közgyűlés!

„Beteg voltam és meglátogattatok” (Máté 25, 36) Jézusnak ezen jól ismert mondata azt a gondolatot hangsúlyozza, hogy amit a másik emberrel, -különösen a kicsikkel, gyengékkal, elesettekkel teszünk – azt magával Jézussal tesszük. Ez méginkább érvényes a betegségben szenvedőkkel való törődésre.

A szenvedés kérdése a kezdetektől foglalkoztatta az emberiséget. Tatiosz görög író szerint: „A világ fennállása óta az ember legnagyobb tanítója a szenvedés”.

2022-ben ez újra igaznak bizonyult, amikor az elmúlt esztendő betegei közötti szolgálatról kell beszélni. Bár a pandémiás idő a hátunk mögött van mégsem lehet azt mondani, hogy kevesebb volt a beteg a kórházi ágyakon, vagy, hogy könnyebben elhordozhatóvá vált volna a betegség. Olyan emberekkel találkoztam beteglátogatásaim során, akik testi gyötrelmeik miatt krízishelyzetbe kerültek és lelki gondokkal küzködnek. Nem válogatott a betegség, - ugyanúgy nem kímélte az időst, mint a fiatal, gyermeket vagy éppen újszülöttet, de nem volt tekintettel arra sem, hogy milyen felekezethez tartozik vagy éppen milyen nyelven beszél, hisz vagy nem hisz Istenben.

Nem az a célom, elsősorban, hogy felsoroljam hány beteget látogattam meg (több mint 200), de az igen, hogy hálás szívvel elmondjam nagy kegyelem az is, hogy életük kiszolgáltatott helyzeteiben a református egyház ott lehetett mellettük, a világi akadályok ellenére is.

Szolgálatomat nehezítette, a kórházakban bevezetett korlátozás: személyenként 15 percnyi beszélgetés engedélyezett, ami új beteggel való ismerkedés esetén kevésnek bizonyult, hisz ennek az időnek nagy része a beteg bemutatkozásával és panaszával telt el. Másrészt rám is vonatkozott a látogatási időtartam, ami az idén 1 órával kevesebb lett, a nagykárolyi városi kórházban d.u. 16:00-17:00 között, a tasnádi városi kórházban 15:00-17:00 között.

Istennek hála többszöri megkeresés után kérésemre a nagykárolyi kórház managere rendkívüli meghatalmazást adott, melynek értelmében 14:00-tól bármely napon bemehetek a kórházba és bármikor ha a beteg vagy a családja hív.

Sajnálattal vettem tudomásul, annak ellenére, hogy a tavalyi beszámolómban külön kértem a lelkész kollegák segítségét, hogy értesítsenek amennyiben gyülekezetükből bekerül valaki a kórházba, egyetlen egy megkeresés sem érkezett hozzám. Sokat segítene, ha tudnám kit keressek és hol találom, mert így szinte képtelenség megtalálni református betegeinket, mint a tút a szénakazalban. Így keresés közben sokszor más felekezetű betegekbe botlik az ember, akik mellett nem lehet érzéketlenül elmenni, mert ők is várnak néhány bátorító, vigasztaló szót, együttérző megnyilvánulást. Ezért azokban a kórtermekben, ahol akár katólikus vagy román nyelvű beteg is volt, román nyelven is felolvastam az ígét és számukra is osztottam imádságos szórólapokat.

Református betegeinket igyekeztem minél több olvasnivalóval ellátni, úgy mint: Harangszó, Mai Ige, Imaheti olvasókönyv, imádságos könyv, bibliajelzők, igés naptárak, vallásos témájú könyvek, fénymásolt igemagyarázatok, vallásos versek. Itt szeretném megköszönni az egyházmegye támogatását.

Ezek mellett heti rendszerességgel tettem közzé egy rövid igemagyarázatot a *Nagykárolyi Református Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálat*a nevű Facebook oldalra (<https://www.facebook.com/profile.php?id=100071312022526>).

Positívumként említeném meg, hogy a tavalyi évhez képest egyre több kórházi alkalmazottal sikerült kapcsolatba kerülnöm, akik a maguk helyén a lehetőségeikhez mértén támogatják ezt a szolgálatot és ők is szívesen fogadják nyomtatványainkat. Istennek legyen hála ezért is!

Nagy öröm volt számomra az is, hogy néhány kórházban levő beteg, akik a tasnádi Caritas Napközis Időotthon lakói, megkértek, hogy látogassam meg őket az otthonban is. Így hetente egy alkalommal bemegyek, ahol együtt énekelünk, ígét olvasunk, imádkozunk, születésnapot ünneplünk az ökumené jegyében.

Említésre méltó az is, hogy sátoros ünnepek alkalmával kiszolgáltattam az Úrvacsorát azok számára, akik élni akartak azzal.

Zárszóként hadd mondjam el, hogy amikor felvesszük a betegek gondját, Isten szíve szerint cselekszünk. A betegek közötti szolgálat, annak üzenete, hogy nincsenek magukra hagyva, Isten gondot visel róluk és mi is törődünk velük. Hálás vagyok ezért a szolgálatért, a szolgálat lehetőségéért. Kérem ne fogyjon el a betegekért elmondott imádságunk! Hordozzuk őket fohászainkban, hiszen sem betegnek lenni nem könnyű, sem beteg mellett örködni. Az Úr áldja meg mindazokat, akik megtanulnak lehajolni a kicsikhez és betegekhez, és akik az ő kezébe kívánnak eszközzé válni!

Áldáskéréssel,

Szilágyi Gyöngyi

helyettes kórházlelkész

Tisztelettel kérem jelentésem elfogadását!

2023 március 29.